

Η αγάπη προς τους άλλους

Γέροντας Ευστράτιος Γκολοβάνσκι

Ποιο είναι το περιεχόμενο της αγάπης προς τους εχθρούς;

Αν αγαπάμε πραγματικά τους εχθρούς μας, όπως θέλει ο Θεός, τότε δεν αισθανόμαστε αντιπάθεια και δεν τρέφουμε μνησικακία γι' αυτούς, αλλά τους βλέπουμε σαν αδερφούς μας, που πλάστηκαν σύμφωνα με την εικόνα του Θεού και εξαγοράστηκαν από τον Ιησού Χριστό, σαν ανθρώπους για τους οποίους, όπως και για μας, προορίστηκε από τον Κύριο η αιώνια μακαριότητα. Τους τιμάμε και τους σεβόμαστε. Τους συμπονάμε και τους συμπαραστεκόμαστε στη δυστυχία ή την αρρώστια τους. Τους συγχωρούμε ολόψυχα για τις αδικίες που μας έκαναν και προσευχόμαστε εγκάρδια για τη διόρθωση και την επιστροφή τους στον Θεό.

Μια τέτοια αγάπη είναι γνώρισμα των αληθινών χριστιανών. Ο Κύριος δεν είπε μόνο, «Ν' αγαπάτε τους εχθρούς σας», αλλά και συμπλήρωσε: «Να δίνετε ευχές σ' αυτούς που σας δίνουν κατάρεις, να ευεργετείτε αυτούς που σας μισούν, να προσεύχεστε γι' αυτούς που σας κακομεταχειρίζονται και σας καταδιώκουν» (Ματθ. 5:44). «Κι έτσι, ο Θεός, που είναι καλός ακόμα και με τους

αχάριστους και τους κακούς, θα σας ανταμείψει με το παραπάνω και θα σας κάνει παιδιά Του» (Λουκ. 6:35).

Γιατί ο καθένας μας έχει χρέος ν' αγαπάει τους άλλους;

Τέσσερις είναι οι βασικές αιτίες του χρέους της αγάπης προς τον πλησίον.

Πρώτον, όλοι οι άνθρωποι έχουμε την ίδια φύση. Το ν' αγαπάει ο άνθρωπος τον άνθρωπο είναι τόσο φυσικό, ώστε εκείνος που θα έπαυε να αισθάνεται αγάπη προς τον πλησίον, θα έπαυε και να είναι άνθρωπος.

Δεύτερον, όλοι μας είμαστε πλασμένοι σύμφωνα με την εικόνα του Θεού (Γεν. 1:27). Δεν μπορούμε, λοιπόν, ν' αγαπάμε τον Θεό και να μην αγαπάμε τον πλησίον μας. Ακριβώς αυτό μας λέει ο ευαγγελιστής Ιωάννης: «Αν κάποιος πει, «Αγαπώ τον Θεό», μισεί όμως τον αδερφό του, είναι ψεύτης. Γιατί, πραγματικά, αυτός που δεν αγαπάει τον αδερφό του, τον οποίο βλέπει, πώς μπορεί ν' αγαπάει τον Θεό, τον οποίο δεν βλέπει; Αυτή την εντολή μας έδωσε ο Χριστός: Όποιος αγαπάει τον Θεό, πρέπει ν' αγαπάει και τον αδερφό του» (Α' Ιω. 4:20-21).

Τρίτον, όλοι οι ορθόδοξοι χριστιανοί είμαστε μέλη του σώματος του Χριστού (Α' Κορ. 12:12-13), όλοι αναγεννηθήκαμε με το ίδιο Βάπτισμα, όλοι κοινωνούμε το ίδιο Σώμα και το ίδιο Αίμα του Κυρίου, όλοι έχουμε τα χαρίσματα του ίδιου Αγίου Πνεύματος.

Τέταρτον, ο Θεός είναι αγάπη (Α' Ιω. 4:8, 16). Και αφού όλα στον κόσμο ζουν μέσα στον Θεό, όλα ζουν μέσα στην αγάπη. Όπου, λοιπόν, δεν υπάρχει αγάπη, δεν υπάρχει αληθινή ζωή. Και όποιος δεν αγαπάει, δεν έχει γνωρίσει τον Θεό (Α' Ιω. 4:8), που είναι η ζωή. Όποιος, απεναντίας, αγαπάει, και τον Θεό έχει γνωρίσει (Α' Ιω. 4:7) και μέσα στον Θεό ζει, όπως και ο Θεός μέσα σ' αυτόν (Α' Ιω. 4:16).

Πρέπει ο χριστιανός ν' αγαπάει τους αμαρτωλούς;

Και βέβαια πρέπει να τους αγαπάει, όσο βαριά κι αν είναι τα αμαρτήματά τους. Παρά την αμαρτωλότητά τους, δεν παύουν να είναι αδερφοί μας με τη δυνατότητα της μετάνοιας και της διορθώσεως. Μήπως ξέρει κανείς μας ποιος θα μπει στη βασιλεία των ουρανών και ποιος όχι; Μήπως αποκλείεται ο αμαρτωλός να μετανοήσει έγκαιρα και να σωθεί, ενώ ο ενάρετος να αμαρτήσει βαριά λίγο πριν πεθάνει και να κολαστεί; Το δικό μας χρέος είναι ν' αγαπάμε ακόμα και τους πιο κακούς ανθρώπους ως παιδιά του ουράνιου Πατέρα και ως αδέρφια μας εξαγορασμένα με το πανάγιο Αίμα του Χριστού.

«Να μη μισήσεις τον αμαρτωλό», λέει ο αββάς Ισαάκ ο Σύρος,

«γιατί όλοι είμαστε ένοχοι. Αν τον αποστέργεις για χάρη του θελήματος του θεού, κλάψε γι' αυτόν. Και γιατί τον μισείς; Μίσησε τις αμαρτίες του και προσευχήσου γι' αυτόν. Έτσι θα μοιάσεις στον Χριστό, που δεν αγανακτούσε με τους αμαρτωλούς, αλλά προσευχόταν γι' αυτούς. Δεν βλέπεις πώς έκλαψε για την Ιερουσαλήμ; «Όταν πλησίασε», λέει το Ευαγγέλιο, «και είδε την πόλη, έκλαψε γι' αυτήν» (Λουκ. 19:41). Σε πολλά πράγματα μας εξαπατάει κι εμάς ο διάβολος, Γιατί, λοιπόν, να μισούμε τον άνθρωπο που, όπως κι εμείς, εξαπατήθηκε από το διάβολο; Γιατί μισείς τον αμαρτωλό, άνθρωπέ μου; Μήπως επειδή δεν είναι ενάρετος σαν κι εσένα; Και πού είναι η αρετή σου, αφού δεν έχεις αγάπη; Γιατί, αντί να κλαις γι' αυτόν, τον κατατρέχεις; Ναι, υπάρχουν άνθρωποι που από άγνοια, αν και θεωρούνται διακριτικοί, οργίζονται για τις πράξεις των αμαρτωλών».

Από το βιβλίο: Γέροντος Ευστρατίου (Γκολοβάνσκι), Απαντήσεις σε ερωτήματα χριστιανών. Ιερά Μονή Παρακλήτου, 2012. Ερωτήσεις 60, 68, 70.